

כאב, כאדם וכלוחם, כפי שהכירה אותו אשתו ג'ורג' פלינט

זאת

אודרי פלינט

תפקיד, ואני מתכוון למלאו עד תום. הוא לא אמר זאת מתוך שחייך — כי הוא לא היה מעולם שחיצר.

הוא שגא עד כדי כך להרבות בדיבורים ולהתרברב, שמעולם לא סיפר על החירות שעברו עליו במילוי תפקידו. מדי פעם הייתי מבחינה שהוא חוזר הביתה נרגש במיוחד בחוגי קציני האווים היה ידוע, כי אני האשה היודעת הכי פחות על עבודת בעלה. ולמען האמת, לא ניסיתי גם לחקור אותו. ידעתי כי זהו תפקידו שלו, כשם שתפקידי שלי הוא לדאוג לו ולשתי בנותיו. אני אפילו לא ניצלתי את מעמדו כדי לבקר בהר הצופים — ומעולם לא ראיתי את השטח שבו נודע לשפוך את דמו.

העורף כבר את לבו

רעלי הצטרף לצבא הקנדי רק במלחמת העולם השנייה. כאשר פרצה ה"מלחמה, עבד כפקיד אחראי במחלקת ה"מטבע הור בבנק של מונטריאול. הוא רצה מיד להתגייס לצבא, אך הבנק סירב בכל תוקף לשחררו מתפקידו והוא רותק לשולחן.

אך לא לזמן רב; כעבור שנה הצליח להשתחרר מן הבנק ולהתגייס. אבל שוב היתה יעילותו בעוכריו. הוא הצטיין במידה כזו, שכאשר הגיע הזמן שהוא יצורף ליחידה לוחמת וישלח אל מעבר לים, החליטו מפקדיו שהוא יביא תועלת רבה יותר כמדריך בבית-ספר לצועדים. הוא רטן, אך מילא את התפקוד.

ושוב הצליח להשתחרר מתפקידו הבלתי-לוחם. הוא עבר לבית-ספר של חיל השריון, קיחה שבוירג' איש מקצוע בחיל זה היוו לו סיכויים רבים יותר לראות פעולה. הוא לא רצה לצאת לחזית מפני שהיה הרפתקן או שואף-דמים, אלא מפני שהאמין, כי כל בן-חורין ישר חייב להתייצב במלחמה נגד כוחות החושך אשר אימרו על העולם.

חיל שרוב נחל אכזבה: הוא לא נשלח עם חיל השריון. השנה היתה כבר שנת 1943 — ארבע שנים אחרי פרוץ המלחמה. ג'ורג' התנדב לצנחנים. הוא היה צנחן כל כך טוב שכעבור שנתיים כבר היה מפקד בית-הספר לצנחנים — בקנדה. זה שבר את לבו, ועד יומה האחרון לא טחל למפקדיו על כי המלחמה נסתיימה מבלי שהוא ישתתף אף בפעולה אחת בחזית.

פעודה בקוריאה

רג'נינו, היתה תקופה זו כאילו נמצא בעלי בחיך-לארץ. תפקידו ריתקו אותו למחנות צבאיים, שהיו לעיתים רחוקים עד התרגלותי להאי את חיל מקצועי.

עם גמר המלחמה החליט בעלי להישאר בצבא. הוא הצטרף לאחת מחטיבות חיל-הרגלים הידועות ביותר של הצבא הקנדי — חטיבת החי"ר הקל של הנסיכה פאטי רישה. ורחק אז, אחרי שחם המאבק הנורא של מלחמת העולם, ראה בעלי סוף-סוף פעולה בחזית. ב-1950, עת פרצה מלחמת קוריאה, התנדב ג'ורג' לשרות קרבי. הוא יצא למרחק הרחוק בתור סגן מפקד הגדוד השני של חטיבת הנסיכה פאטרישה.

בקוריאה היה ג'ורג' בפעולה רצופה במשך ששה שבועות. היה זה כאשר החזיקה יחי' דתו ג'ורג' בחזית, בה תקפו הסינים. ב"מכתבים שהיה שולח אלי הביתה, היה מרבה לתאר את סבלותיה של הארץ ה"משוסעת, ואת מאמצי האווים לעזור לתורבים האומללים. היה זה חז אופייני לו: שתוך השואה הכללית, הוא צד על סבלם של בני-האדם הקטנים. סמלי הרבר שהוא היה חיל, אשר מעולם לא הרג איש. תמיד לחם

לא על מנת להרוג, אלא על מנת לשמור על השלום.

בסוף 1951 חזר הביתה, ונשלח לבית-הספר לפיקוד ומטה. צעדו הבא בשורות הצבא קירב אותו במידה מכרעת אל המורח התיכון ואל ההר הטראגי שבו מצא את מותו. הוא נשלח לאוטה, שם מילא תפקיד במחלקת המורח התיכון של המודיעין ה"צבאי.

עוברים לירושלים

רהודעה הגורלית נמסרה לו ב-1955. נאמר לו, כי הוא הוצע לשרת כמשקיף מטעם האווים בארץ-ישראל. עד אז היינו שומעים רק ידיעות מקוטעות על ישראל והמצב במורח התיכון. ידענו שמשוה אינו כשורה שם, אבל מה בדיוק — זאת לא ידענו. אמנם היו לנו ידידים יהודים שי התמצאו היטב בנעשה בארץ, אבל לנו כנוצרים לא היתה שום סיבה מיוחדת להתעמק בסבך הסיכסוכים של המורח ה"תיכון.

ג'ורג' קיבל את המינוי בשיעור-רצון. הוא הרגיש כי בחלק זה של העולם, יכול אדם בעל נסיון כשלו לתרום משהו למען השלום. הוא האמין אמונה שלמה באו"ם. "אם יש כיום ארגון כלשהו המסוגל להביא את השלום לעולם", אמר לי לא פעם, "הרי זה האו"ם". ובעלי האמין בכל לבו בשלום.

הוא ידע שלפניו דרך קשה — אך כמה קשה, זאת לא ניחש. לפני כל החלטה הרבה לחשוב ולהתעמק — אך משהחליט, היה גבר מספיק אמיץ כדי לעמוד על דעתו, מתוך אמונה כי אכן זוהי החלטה היחידה אשר אדם ישר יכול להגיע אליה. בכל דבר שהיה עושה, היה מוצפנו נקי.

במשך ששה חודשים שירת בעזה, אחרי כן בדמשק ולבסוף הועבר לגבול הירדני. כל אותו זמן יושבתי עם שתי בנותי, חזי בת ה-18 וזונה בת ה-15, בכיירות, ואי, שלושה שבועות בלבד אחרי שנכנס לתפקידו כיושב-ראש ועדת שביתת-הנשק הישראלית-ירדנית, הגיעתנו ללבנון בשורה נוראה: בעלי עלה על מוקש בשעת טיור בהר הצופים. מצבו קשה.

מיהרתי מיד לצידו. הייתי כולי מלאה חרדה לגורלו, אך משהייתי נכנסת לחזרו, הייתי מחייבת. כי לא רציתי שישא גם את סבלי, בשעתו הקשה. כאשר החלים, עברנו לגור בדירה שכורה ברחביה.

בחרנו ורחק בעיר החדשה, מפני שהיה לנו נוח יותר מאשר בעיר העתיקה. בצד הירדני ישנם אמנם בתים יפים, אולם לנו לא היו רהיטים ובעיר העתיקה אי-אפשר להשיג דירה מרהטת כזאת. היתה גם בעיית לימודיהן של הבנות. בעיר העתיקה ישנם אמנם בתי-ספר טובים, אך חנדי החלה בדיוק לומדת אמנות, ורק בעיר החדשה יכלה לעשות זאת, בבית-ספר בצלאל.

זא כור

רעלי התמסר כולו לתפקידו. הארץ היפה והנוקשה שבתה את לבו, כשם ששבתה את לב כולנו במשפחה. הוא היה מתעניין בכל בעיותיה, הרבה לקרוא ספרים שנכתבו על עברה ועל תופעותיה החשובות. בכלל היה מרבה לקרוא.

אמנם, גם בתנאים הקלים-יחסית של ירו"שלים החדשה, לא היתה לנו כל הנוחיות שהורגלנו אליה בקנדה. אולם אם חסרו דברים מסוימים אשר אצלנו ראינו אותם כמובנים מאליהם, נתנה לנו הארץ הזאת דברים אחרים, חשובים הרבה יותר מנו"חיות-מחיה. טיילנו לאורכה ולרוחבה, היכרנו נו את גופה ואת אנשיה — משני עברי הגבול.

לא כל החחיות היו נעימות. אני יכולה להזכיר, למשל את מחנות הפליטים בצד הירדני. מדי פעם היינו חולפים על פני מחנות אלה — אם כי לא נכנסנו לתוכם, כי הטיפול בהם אינו מתפקידו של מטה המשקיפים של האווים, אלא של האונריא. אבל כשהייתי עוברת שם, הייתי כולי מת'מלאה חמלה. איך אפשר לגדל ילדים ב"ביקתת חימר 2x2?

בחוץ המשפחה

צילום מתוך האלבום של משפחת פלינט. ג'ורג' פלינט נראה עומד בחליפה אזרחית, כשלידו יושב פלינט צלע מאז נפצע במוקש על הר הצופים.

מקולם לא ראה ג'ורג' את עצמו כבן עם עליון, שבא לשפוט בין שני עמים נחותים, ואשר לא היה איכפת לו מה הם עושים אחד לשני. הוא לא אמר לעצמו: "שילכו להם לכל הרוחות. אני קנאדי ואלה סתם ערבים ויהודים. מה איכפת לי אם יהרגו אחד את השני?"

להיפך, הוא ראה את עצמו כשליח של ארגון עולמי, אשר תפקידו היה למונע כי ייהרג אדם. לא ישראלי או ערבי — אלא אדם. את תפקידו היה מגדיר כך: "ישנה בעיה קשה ומסובכת של יחסי ישראל ו"הערבים. זוהי בעיה אשר תמצא את פת"רונה בידי אנשי הפוליטיקה. אני איש הרבה יותר מדי קטן, מכדי שאוכל לפתור אותה. אולם דבר אחד אני יכול לעשות — לכבות שריפות, לרסן את השינאה ולמנוע בעדה מלהתבטא במעשי רצח. עד שהפולי"טיקאים יגיעו לפתרון הסופי, את תפקיד ההצלה אמלא בכל כוחי".

הפוליטיקאים פגעו בו

רוא העמיד את עצמו מעל לפולי"טיקה ולתכניה. ועל כן סבל לא פעם מדי הפוליטיקאים. הם לא היססו לפגוע בו ביושרו ובאישיותו, אלא רק האינטרסים הרגועים שלהם ציח עליהם לעשות זאת. יחס זה היה פוגע בו נוראות — והוא לא היה בא מצד אחד בלבד. הישראלים וגם הירדנים חליפות חשדו בו ותקפו אותו. זה אפילו הפך למען בדיחה אצלנו בבית, וכל יום היינו שואלות אותו: "הגד, איזה צד שונא אותך היום?"

אולם עם כל הקשיים ועוגמת-הנפש, נהנינו מאד מתקופת שירותו כאן. התקשרנו אל הארץ, רכשנו לעצמנו ידידים רבים — הן בין היהודים והן בין הערבים. אינני רוצה להזכיר שמות, כי לא אוכל להזכיר את כולם, ויהיה בכך משום עזל לאלה שלא יוזכרו. אולם די לציין כי מכרינו נמנים על כל החוגים וכל שטחי החיים.

ביום שלישי, כאשר נערכה תפילת איש"כבה לבעלי כבנסית סנט אנדרו בירושלים החדשה, היו שם ידידים ומכרים מכל החו"גים. אותו יום, בשעה שש אחר הצהריים, נערכה תפילת איש"כבה שניה, הפעם בקת"דראלה סנט ג'ורג' בעיר העתיקה. גם היא היתה מלאה ידידים מכל החוגים, שבאו להביע את נחומיהם.

בסך הכל, כאשר ניצל בעלי בשעתו מפצעי המוקש, נתן לו הגורל במתנה שני תיים נוספות של חיים. היו אלה שנתיים של אושר.

שנות חייו היפות

רהשנתיים המאושרות האחרונות, איך לא היחידות. הכרתיה את ג'ורג'

לפני 31 שנה, כאשר היה בן 16 ואני בת 15. שנינו נולדנו במונטריאול ונמשכנו זה אל זו מיד. כבר אז היה בחור רציני ושקול. היה לו אמנם חוש הומור נפלא — אך לא הומור תוסס ועליו, אלא דק, מלא תבונה.

באותה תקופה היה מרבה לעסוק בסקי, ברוגבי — והעיקר: ברכיבה על אופניים. הוא אהב מאד לעבור מרחקים עצומים על שני גלגלים. שנה אחת, למשל, ניצל את חופשת הקיץ כדי לעבור באופניים ל"אורך כל ארצות-הברית, מן הגבול הקנדי עד לגבול המקסיקני, לאורך החוף המערבי. שנה לאחר מכן, ערך טיול דומה, הפעם לאורך החוף המזרחי.

אולם משהתבגר, שוב לא היה לו זמן לעסוק בספורט. היינו שנינו "בני השפל הכלכלי", והיינו צריכים לעבוד ולפרנס את הורינו לפני שהיינו יכולים לחשוב על עצמנו. ואכן, עשר שנים תמימות חיכינו עד שיכולנו להתחתן. אבל האמננו כי דבר טוב — כדאי שיחכו לו.

אחרי שהתחתנו, התגלה בעלי כאיש משפחה מסור ביותר, והוא אהב מאד את שתי בנותיו. אך גם רגשות אלה לא היה מראה כלפי חוץ. רק מי שהכיר אותו היטב יכול היה לדעת, כי מתחת לאגלית, היה העצורה והכנה נמצא אדם עדין ומלא רגש, אשר לעתים התקשה לבטא את רג"שותיו. כאשר היו שואלים אותו מדוע אין הוא לומד שפה נוספת לאנגלית, היה עונה: "קשה לי להתבטא בשפת-האם שלי, מה אעשה בשפה זרה?"

צער — זא שינאה

רכשיו נגמר הכל, אני מתכוונת לקחת את בנותי חזרה לקנדה, לנסות ולגדלן כפי שהיה רוצה זא בעלי. אני עוזבת את הארץ הזאת ברגשות מעורבים. כי הכרתי את יופיה, וגם את צערה ואכז"ריותה. היא כמו לב שנקרע לשניים — האם אפשר לראותו ולא לבכות עליו?

בעלי לא בא הנה להקריב את חייו. אבל כאשר מת, הוא מת כפי שהיה רוצה למות — מות חילי, מות גיבור. אילו היה שואלים אותו עכשיו מה דעתו על האיש אשר ירה את כדור המות, אני בטוחה שהיה עונה: "לא חשוב לי מי הוא האיש. כואב לי רק שמעשה כזה יכול היה בכלל לקרות בין בני אדם. ואנא מכם, אל תאמרו שאני מתו בשביל צד אחד — כי אז יהיה מותי לשוא. אם יהיה ערך כל שהוא להק"רבתי, יהיה זה בכך שהיתה זו הקרבה למען שני העמים היושבים בארץ זו, ולמען יחדלו מלירות את באחינו".

האם אני שונאת את הארץ הזאת, או את יושביה? לא. אין בלבי כל טינה או שינאה. האם השנאה תחזיר לי את בעלי?